

Список використаних джерел:

1. Положення про Міністерство фінансів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 375 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua/page/polozhennja-pro-ministerstvo-finansiv-ukraini>
2. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні: Закон України від 26.01.1993 № 2939-XII {Назва Закону в редакції Закону № 5463-VI від 16.10.2012} [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2939-12>
3. Про утворення Державної аудиторської служби України: Наказ Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 № 868 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/ru/cardnpd?docid=248594452>

Павліченко Є.В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Донецький юридичний інститут
Міністерства внутрішніх справ України*

НАПРЯМИ ЗМІН ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Кожна країна має свою модель публічного управління та адміністрування, яка складається історично та враховує національні особливості. Україна обрала шлях європейської інтеграції, що потребує трансформації її моделі до європейської моделі публічного управління та адміністрування, яка характеризується розвиненою системою права та акцентуванням на виконавчо-розпорядчі функції. Зараз виникає необхідність в осмисленні моделі управління, які властиві країнам Європейського Союзу і пристосуванні до неї національної моделі публічного управління та адміністрування. Зараз в Україні триває складний процес поступового приведення законодавчого поля України до відповідності законодавчому полю Європейського Союзу, для спрямування нашого суспільства на дотримання європейських цінностей та забезпечення рівності України поряд з європейськими країнами.

Одним з основних наукових принципів є забезпечення випереджаючого характеру наукових досліджень, що означає необхідність передбачувати та обґрунтовувати не тільки розвиток процесів державотворення, але й процеси управління ними. Одним з важливих завдань науки публічного управління є постановка цілей, формування засад публічної політики, механізмів її реалізації в усіх напрямках суспільної діяльності, передбачення відповідних напрямів, завдань, технологій та необхідних ресурсів, застосування для цього технологій форсайту та стратегічного планування, а також розвиток методології виявлення та діагностування проблемних ситуацій у процесах державотворення, формування, реалізації державних стратегій та політик [3, с. 42].

Аналіз кризових ситуацій, в котрих перебувала Україна свідчить, що кризові ситуації впливали на перебіг реформування [1, с. 31]. Криза оголює проблеми, висвітлює шляхи їх вирішення, консолідує суспільство, актуалізує

необхідність її подолання. Президент України П.А. Порошенко на презентації «Стратегії 2020» розвитку держави підкреслював, що тільки реформи можуть оновити державу, яка не здатна відповідати на запити громадян. Альтернативою цьому є тотальний колапс [2]. Основною проблемою сучасної України є проведення системних реформ, від реалізації котрих залежить її надійне майбутнє.

Сьогоднішні та попередні наукові пошуки управління суспільством, в основу яких покладено забезпечення інтересів людини, обумовлюють об'єктивну необхідність запровадження перевірених у світі та часом основ управління суспільством, а саме розширення публічного управління.

Модернізація та розвиток інститутів, механізмів і моделей публічного управління є актуальною науковою та практичною проблемою для країн світу, а також для України, яка спрямовується до змішаної формації та солідаристичної цивілізації.

Становлення України як повноцінного конкурентоспроможного партнера у світовому цивілізаційному та формаційному просторі потребує наукового обґрунтування засад публічного управління. Публічне управління – це управління, що здійснюється на основі волевиявлення громади та реалізується суб'єктами, визначеними громадою, для задоволення потреб і досягнення цілей громади як об'єкту управління.

Наукове формулювання категорії «публічне управління» включає уточнення певних наукових понять. Публічне управління – здійснення сукупності раціональних (тобто запрограмованих і відокремлених за певними ознаками із можливих з урахуванням стану зовнішнього середовища) впливів на функціонування та розвиток колективу людей на основі програми управління та інформації про поведінку та стан об'єкта управління, спрямованих на підтримку, поліпшення та розвиток об'єкту управління для досягнення наперед визначеної сукупності цілей.

У сучасних умовах України, коли громадянське суспільство, публічна сфера, багато складових політичної системи ще не повною мірою сформувалися, саме публічна політика має стати єдиним виразником загальних інтересів усіх верств населення. Через формування публічної політики та її впровадженням інституціональним середовищем публічного управління має формуватися солідарність між суспільством країни та державою як системою відносин, спрямованих на реалізацію цінностей суспільства та досягнення цілей публічною політикою.

Українське державне управління необхідно модернізувати за всіма складовими: 1) нормативно-правова система державного управління та місцевого самоврядування в аспекті укріплення законності; 2) суб'єкти державного управління, насамперед вищі органи державної влади в аспекті підвищення їх ефективності; 3) функції державного управління в аспекті їх відповідності сучасній моделі держави; 4) механізми, технології та інструменти державного управління в аспекті спрощення, демократизації, насичення досягненнями науково-технічного прогресу; 5) адміністративні послуги держави в аспекті їх гуманізації; 6) державного службовця в аспекті

перетворення в дійсного професійного та морального слугу народу; 7) людини в аспекті перетворення в активного громадянина [2].

Державна служба є основою державного управління. Створення професійної державної служби має виключне значення для країни з перехідною економікою. Цілі реформування, передбачені Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020», схваленою Указом Президента України від 12 січня 2015 р. № 5, не можуть бути досягнуті без професійних, добросовісних та етичних державних службовців.

Реформа державної служби передбачає поступове оновлення складу міністерств (до кінця 2017 року), поетапне реформування інших центральних органів виконавчої влади та їх територіальних органів (2018-2020 роки) і місцевих держадміністрацій (2019-2020 роки), а також утворення у другому півріччі 2016 р. команд фахівців з питань реформ у Секретаріаті Кабінету Міністрів України, визначених міністерствах та інших центральних органах виконавчої влади.

Політична прихильність до реформування і лідерство є вирішальними для успішного планування та проведення реформи державного управління. Реформа є міжгалузеву і проводиться у цілісний та узгоджений спосіб, чого неможливо досягти без потужного політичного лідерства з достатніми повноваженнями та підтримкою Прем'єр-міністра України. З огляду на це Віце-прем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України визначено відповідальним за координацію реформування державного управління. У складі Секретаріату Кабінету Міністрів України передбачається створення провідного структурного підрозділу з питань реформування державного управління, який буде забезпечувати супровід реформи та підтримку діяльності політичного керівництва і координації реформи. Штатна чисельність такого підрозділу становитиме від 10 до 20 державних службовців з відповідним рівнем професійної компетентності для забезпечення сталого процесу реалізації цієї Стратегії до 2020 року. Віце-прем'єр-міністр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України та провідний структурний підрозділ з питань реформування державного управління також візьмуть на себе відповідальність за такі напрями реформи державного управління, як реформування державної служби та реорганізація центральних органів виконавчої влади [4].

Запровадження публічного управління як інституціональної системи управління суспільством солідаристичної цивілізації та змішаної формації потребує пошуку нового змісту і форм взаємодії людини і громади, громади і суспільства, суспільства і системи публічного управління, системи публічного управління і держави, інституцій та інститутів механізму держави і людини.

Список використаних джерел:

1. Голуб О.В. Криза в системі державного управління як стимул до суспільних реформ / Голуб О.В. // Становлення і розвиток української державності: зб. наук. пр. / МАУП. – 2014. – К.: ДП: «Видавн. Дім» «Персонал», Вип. 12 матеріалів 10 Всеукр. наук.-практ. конф. «Становлення і розвиток української державності: історія, сучасність, зарубіжний досвід». – С. 29-32.

2. Виступ Президента України на прес конференції « Стратегія – 2020» (Електроний ресурс). – Режим доступу:[www/president/ gov/ua/news\ 31291/ htm](http://www/president.gov.ua/news/31291/htm))

3. Бакуменко В.Д., Бондар І.С., Горник В.Г., Шпачук В.В. Особливості публічного управління та адміністрування: навч. пособ. – Київ: Видавництво Ліра-К, 2016. – С. 42.

4. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 р. № 474-р. – Стратегія реформування державного управління України на 2016-2020 роки.